I

La sortida de la ciutat

Faré tard! He perdut més temps del que calia llegint els últims correus que m'han arribat. N'hi havia un altre d'aquell ximplet que no es cansa de preguntar-me sempre el mateix: «I tu, Felip, que et penses que ets tan llest, et veuries amb cor de trobar una agulla en un paller?». Quina bestiesa! Ni em penso que sigui tan llest, jo, ni se m'ha acudit mai buscar cap agulla en un paller, ni…

Toco de peus a terra, miro el rellotge i m'esvero perquè recordo que avui la meva Vespa, tan eixerida, no em podrà treure les castanyes del foc. Fa un parell de dies no hi va haver manera d'engegar-la, pobrissona, per més que li ho demanés amb bones paraules. I no vaig tenir cap més remei que ferla visitar pel mecànic del barri, que és el seu metge de capçalera i que la coneix com si l'hagués fabricada. L'home se la va mirar, li

va prendre el pols, la va auscultar i em va dir que aquest cop tenia mala peça al teler i que, si volia que tornés a córrer, necessitaria no sé quants recanvis, fins que, confidencialment, i en veu baixa, perquè la motocicleta no el sentís, em va assegurar que, si li'n comprava una de nova, ell mateix portaria aquella desferra a l'abocador municipal.

I, sense deixar de parlar, em va fer l'article d'unes que tenia al taller i que feien goig, de tant que brillaven. I quan ja m'havia mig convençut, se'm va encendre la bombeta i no em vaig estar de preguntar-li què hi feien, al seu taller, si eren tan noves, modernes i esplèndides…

—Home! Alguna pega han de tenir, per noves que siguin —va aclarir—. Una posada a punt, una revisió dels frens, de la part elèctrica, de… D'una cosa o altra hem de viure els pobres mecànics!

S'acabava de ficar de peus a la galleda. Ja l'havia enxampat.

—I què en trauré, de comprar-ne una de nova, si al cap de quatre dies també te l'hauré de portar perquè la revisis? Hi ha crisi i no vull llançar la casa per la finestra! Ja me l'estàs apedaçant!

Vam discutir una estona. Ell em volia fer entendre que arriba un dia que qualsevol estri, aparell o màquina s'espatlla i diu prou perquè ja ha fet atots. I jo insistia que, si es veia amb cor de tornar-la a posar en forma, no hi havia cap motiu per desdinerar-me: si feia deu anys que em portava a tot arreu, per què no m'hi podia continuar portant si ell tenia les eines, la paciència, la tècnica, l'experiència i la saviesa per arreglar-la?

Amb aquells afalacs li vaig tocar la fibra sensible, el vaig convèncer i se la va quedar. Val a dir que feia pena al costat d'aquelles altres que enlluernaven, però jo aquesta Vespa la vull perquè em porti amunt i avall de la ciutat, per esquivar cotxes i autobusos, per empaitar delinqüents i aparcar en un espai mínim, no pas per fer dentetes a ningú, com si fos una criatura: «Elis, elis, jo tinc una moto molt guai, i tu no...!». Si a mi em fa servei tal com està, per què l'he de canviar?

I ja que vam quedar que la revisaria de cap a peus, que substituiria tot el que convingués, i més i tot, i que la tindria en observació tres o quatre dies, avui, que la necessitaria més que el pa que menjo perquè me'n vaig de vacances a Morvià, convidat a

la masia del vell Pedrós, avui, precisament, no tinc cap més remei que córrer a buscar el cotxe de línia, un autobús que si no arribo a l'hora a la parada no m'esperarà. M'he d'espavilar. He tancat portes i finestres, tinc la motxilla a punt amb la mica de roba per canviar-me i... Torno a mirar el rellotge. Faré salat! Així que, a grans mals, grans remeis! Obro la llibreta d'adreces, busco un número de telèfon i, quan el trobo, truco. A l'altra banda una veu em fa saber que parlo amb el taxista Bonavista. Li pregunto si està ocupat, i ja que em diu que no, li concedeixo cinc minuts.

—No et torbis, que t'espero davant de casa!

En els tres minuts i mig que ha trigat a arribar, recordo com ens vam fer amics. Ja fa un parell d'anys; jo era a l'aeroport del Prat per vigilar que no s'escapés un estafador que volia vendre la Sagrada Família a uns turistes despistats. Una boira espessa no deixava aterrar ni enlairar-se cap avió, de manera que vaig fer petar la xerrada amb uns taxistes que esperaven uns clients que encara tardarien a arribar. Quan van saber a què em dedico, em van explicar que a tots tres, que tanquen el cotxe al mateix garatge,

els havia passat un cas semblant un parell de vegades. De bon matí, quan anaven a buscar el cotxe per sortir al carrer i treballar, trobaven un grapat d'euros sobre el seient. El primer cop, tots tres havien pensat que els havien caigut de la butxaca el dia abans, però quan el fet es va repetir, van pensar i endevinar que es tractava d'una mena de propina, donatiu o, millor encara, d'una compensació per alguna cosa que, de moment, no sabien què podia ser. Tots tres deien que, cada cop que trobaven diners al seient, el seu cotxe semblava més net, polit i perfumat que de costum, però també es van fixar que algú l'havia fet córrer de nit perquè el comptaquilòmetres en marcava una pila més dels que havien anotat el dia abans a l'hora de plegar. Un misteri que, evidentment, vaig resoldre així que em van demanar que investigués el cas.

Només vaig haver de passar unes quantes nits ben amagat a la part de darrere d'un d'aquells taxis a l'espera que hi hagués sort i la cosa, tal com esperava, es repetís. I es va repetir. Així doncs, una d'aquelles nits que m'estava mig ajagut on posen els peus els passatgers, vaig sentir que algú obria la porta del taxi i que, de seguida, es posava a ma-

nipular uns cables per fer un pont i posar-lo en marxa. L'intrús no va poder arribar al carrer que jo ja m'havia redreçat i, tot agafant-lo pel ganyot, l'acusava:

—Ja et tinc, pispa, més que pispa! Lladregot de taxis!

L'home no es va resistir ni un segon i va frenar. Tremolava com una fulla d'arbre i em va fer pena quan el vaig veure tan desgraciat i desvalgut. Va cantar de pla abans que el cosís a preguntes:

—Sóc... Sóc taxista, jo... Però a casa ens ha caigut la desgràcia a sobre... He tingut la dona i la sogra molt malaltes, i he gastat tants diners en medicaments i operacions que he perdut el taxi perquè no he pogut pagar el préstec amb què l'havia comprat, i...

Tot allò, que hauria pogut semblar una comèdia o el conte de la llàgrima, sonava tan de debò que me'l vaig començar a creure, disposat a escoltar-lo fins al final.

—...com que sé els costums d'uns quants companys, ja fa una temporada que espero que un d'ells tanqui el cotxe i se'n vagi a dormir per ocupar-lo i sortir a fer uns quants serveis... Sempre he anat amb molt de compte per tornar-lo de matinada i sense

